

Sygn. akt VIII C 681/20

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 25 marca 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: Sędzia Bartek Męcina

protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11 marca 2021 roku w Ł.

sprawy z powództwa A. S.

przeciwko (...) Towarzystwo (...) w W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) w W. na rzecz powoda A. S. kwotę 1.035,90 zł (jeden tysiąc trzydzieści pięć złotych dziewięćdziesiąt groszy) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 16 czerwca 2020 r. do dnia zapłaty,
2. oddala powództwo w pozostałej części,
3. zasądza od pozwanego (...) Towarzystwa (...) w W. na rzecz powoda A. S. kwotę 354,62 zł (trzysta pięćdziesiąt cztery złote sześćdziesiąt dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt VIII C 681/20

UZASADNIENIE

W dniu 16 czerwca 2020 roku powód A. S., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko (...) w W. powództwo o zasądzenie kwoty 1.663,50 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, ponadto wniósł o zasądzenie zwrotu kosztów procesu. W uzasadnieniu pełnomocnik wyjaśnił że w dniu 30 marca 2020 roku w kolizji drogowej uszkodzony został samochód marki O. (...) o nr rej. (...) należący do S. W.. W związku z likwidacją szkody poszkodowany wynajął od powoda samochód marki O. (...) na okres od dnia 30 marca do dnia 12 kwietnia 2020 roku. Stawka dobową za najem wyniosła 160 zł netto (196,80 zł brutto), ponadto umowa przewidywała opłatę za podstawienie i odbiór pojazdu zastępczego w wysokości 743,06 zł netto (802,50 zł brutto). W związku z wynajęciem pojazdu powód w dniu 15 kwietnia 2020 roku wystawił na poszkodowanego fakturę VAT na kwotę 3.656,10 zł. Następnie, po nabyciu od S. W. wierzytelności przysługującej mu względem ubezpieczyciela sprawcy zdarzenia, powód wystąpił do pozwanego o wypłatę świadczenia. Decyzją z dnia 20 kwietnia 2020 roku pozwany uznał swoją odpowiedzialność oraz zweryfikował należność przedstawioną do zapłaty obniżając ją do kwoty 1.992,60 zł. Pozwany uznał w całości 14-dniowy okres najmu, obniżył natomiast stawkę dobową do kwoty 110 zł netto oraz odmówił uznania roszczenia z tytułu kosztów odbioru samochodu zastępczego z miejsca zamieszkania poszkodowanego.

(pozew k. 4-7)

W odpowiedzi na pozew strona pozwana, reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda zwrotu kosztów procesu wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie.

W uzasadnieniu pełnomocnik przyznał, że pozwany z tytułu najmu pojazdu zastępczego wypłacił uprawnionemu kwotę 1.992,60 zł akceptując w całości długość najmu. Odnośnie stawki dobowej wskazał, iż została ona obniżona do kwoty 110 zł netto obowiązującej u pozwanego, akcentując, że w dniu 31 marca 2020 roku z uszkodzonym skontaktował się przedstawiciel pozwanego i przekazał mu informacje na temat zasad wynajmu pojazdu zastępczego oraz pouczył o konsekwencjach zorganizowania najmu we własnym zakresie. Poszkodowany został również powiadomiony, że następnego dnia na jego adres email zostanie przesłana instrukcja dotycząca najmu pojazdu zastępczego i poproszony o zapoznanie się z jej treścią. W instrukcji tej znalazła się informacja o okresie wynajmu pojazdu zastępczego, klasie i rodzaju tego pojazdu, o uprawnieniu pozwanego do weryfikacji kosztów najmu zorganizowanego we własnym zakresie do stawek ujętych w instrukcji oraz o obowiązku minimalizacji rozmiarów szkody spoczywającym na poszkodowanym. W dalszej kolejności pełnomocnik wyjaśnił, iż stosowane przez powoda stawki mają zawyżony charakter, że poszkodowany nie poczynił rozeznania co do dostępności i stawek wynajmu pojazdów na lokalnym rynku, wynajął pojazd klasy wyższej niż uszkodzony. Ponadto zakwestionował roszczenie z tytułu kosztów odbioru pojazdu z miejsca zamieszkania poszkodowanego podnosząc, że mógł on wynająć pojazd od pozwanego albo od firmy działającej w obrębie jego miejsca zamieszkania, dlatego też działanie poszkodowanego uznać należy za nieuzasadnione i zmierzające do powiększenia rozmiarów szkody.

(odpowiedź na pozew k. 45-54)

W toku procesu stanowiska stron nie uległy zmianie.

(pismo procesowe k. 124-126v., protokół rozprawy k. 145-146v.)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 marca 2020 roku doszło do zdarzenia drogowego, w wyniku którego uszkodzeniu uległ samochód marki O. (...) o nr rej. (...) będący własnością S. W.. Wypadek miał miejsce na drodze (...) w kierunku W.. Na miejsce zdarzenia zostali wezwani funkcjonariusze policji z KPP w O.. W związku z zakresem uszkodzeń pojazdu marki O. poszkodowanemu został zatrzymany dowód rejestracyjny.

Sprawca kolizji posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u pozwanego ubezpieczyciela.

(zeznania świadka S. W. 00:02:34-00:30:41 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 11 marca 2021 roku, okoliczności bezsporne)

W dniu 30 marca 2020 roku S. W. podpisał z powodem umowę najmu pojazdu zastępczego marki O. (...). Stawka dobową za najem została ustalona na kwotę 160 zł netto + 23% VAT, tj. 196,80 zł brutto. W umowie znalazł się zapis, że oprócz czynszu najmu należność za najem pojazdu zastępczego obejmuje: wynagrodzenie dla wynajmującego za podstawienie pojazdu w miejsce wskazane przez najemcę oraz odbiór pojazdu z tego miejsca (należność ta wynosiła 1,50 zł netto za każdy 1 km) oraz wynagrodzenie za podstawienie lub odbiór pojazdu w dni robocze w godzinach 18:00-09:00 oraz w weekend/dni świąteczne w zryczałtowanej wysokości 80 zł netto.

Umowa została zawarta w miejscowości Węgry, a pojazdem zastępczym poszkodowany wracał do Ł. – swojego miejsca zamieszkania – w towarzystwie kolegi, który był kierowcą samochodu. Firma powoda została polecona poszkodowanemu przez osoby sprzątające miejsce zdarzenia drogowego - zaproponowali oni wezwanie lawety oraz organizację najmu pojazdu zastępczego. S. W. został poinformowany, że najem będzie miał charakter bezgotówkowy, że nie jest pobierana kaucja, że okres najmu nie jest ograniczony.

(zeznania świadka S. W. 00:02:34-00:30:41 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 11 marca 2021 roku, umowa najmu pojazdu k. 16-17, protokół przekazania pojazdu zastępczego k. 18)

W dniu 31 marca 2020 roku poszkodowany zgłosił szkodę w rozmowie telefonicznej z pracownikiem pozwanego, w toku której otrzymał informacje na temat najmu pojazdu zastępczego bez wskazania jednak, jaki podmiot w jego miejscu zamieszkania mógłby świadczyć na jego rzecz taką usługę pomimo, że S. W. zgłosił gotowość do zamiany pojazdu na inny, w tym podlegający wynajmowi z wypożyczalni w Ł.. Pracownik pozwanego poinformował ponadto poszkodowanego, że skontaktuje się z nim współpracująca z pozwanym wypożyczalnia pojazdów. W aktach sprawy brak jest dowodu na podjęcie takiego kontaktu.

W dniu 1 kwietnia 2020 roku pozwany przesłał poszkodowanemu wiadomość email z pismem potwierdzającym przyjęcie szkody oraz informacją na temat najmu pojazdu zastępczego – ponownie bez wskazania konkretnych wypożyczalni świadczących taką usługę, ich cenników, regulaminów, projektu umowy najmu.

(zeznania świadka S. W. 00:02:34-00:30:41 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 11 marca 2021 roku, wydruk wiadomości email wraz z załącznikami k. 105-111, zapis rozmowy telefonicznej na płycie DVD k. 112)

Wynajmowany pojazd S. W. zwrócił w dniu 9 kwietnia 2020 roku. Gdy poszkodowany składał podpis pod protokołem zwrotu pojazdu zastępczego w jego treści nie była wpisana data zwrotu pojazdu.

(zeznania świadka S. W. 00:02:34-00:30:41 elektronicznego protokołu rozprawy z dnia 11 marca 2021 roku, protokół zwrotu pojazdu zastępczego k. 19)

W dniu 15 kwietnia 2020 roku powód wystawił fakturę nr (...) z tytułu najmu pojazdu zastępczego marki O. (...), obejmującą okres 14 dni najmu i stawkę 160 zł netto za dobę, a także opłatę za wydanie pojazdu zastępczego – 80 zł netto oraz za odbiór pojazdu z miejsca zamieszkania poszkodowanego – 750 zł netto (1,50 zł x 500 km), opiewającą na łączną kwotę 3.070 zł netto, 3.656,10 zł brutto.

W tej samej dacie S. W. sporządził oświadczenie o konieczności korzystania z najmu pojazdu zastępczego, podpisał upoważnienie dla powoda do rozliczenia w ramach szkody komunikacyjnej należności dotyczących najmu pojazdu zastępczego w postępowaniu przed (...), ponadto przeniósł na powoda wierzytelność z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego w kwocie wynikającej z wystawionej faktury.

Pozwany wezwany do zapłaty należności z tytułu najmu pojazdu zastępczego zweryfikował przesłaną mu fakturę w zakresie stawki dobowej do kwoty 110 zł netto (135,30 zł brutto), uznał koszt wydania pojazdu zastępczego (98,40 zł) oraz odmówił uznania kosztów odbioru pojazdu z miejsca zamieszkania poszkodowanego (tj. kwoty 802,50 zł brutto). Na rzecz powoda została wypłacona suma 1.992,60 zł.

(faktura k. 20, oświadczenie k. 22, upoważnienie k. 23, umowa cesji k. 24, faktura z adnotacją ubezpieczyciela k. 25, okoliczności bezsporne)

Do dnia wyrokowania pozwany nie zapłacił powodowi kwoty dochodzonej pozwem.

(okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił bądź jako bezsporny, bądź na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, których prawdziwości ani rzetelności ich sporządzenia nie kwestionowała żadna ze stron. Za podstawę ustaleń faktycznych Sąd przyjął ponadto zeznania świadka.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo było zasadne w części.

W niniejszej sprawie znajdują zastosowanie zasady odpowiedzialności samoistnego posiadacza mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody statutowane w przepisie art. 436 k.c., oraz – w związku z objęciem odpowiedzialności posiadacza pojazdu obowiązkowym ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej – przepisy ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz.U. 2013, poz. 392 ze zm.). W kwestii zakresu szkody i odszkodowania obowiązują reguły wyrażone w przepisach ogólnej księgi III Kodeksu cywilnego, tj. przepisy art. 361 § 2 k.c. oraz art. 363 k.c. Zastosowanie w przedmiotowej sprawie znajdują także przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące ubezpieczeń majątkowych.

W myśl przepisu art. 822 § 1 k.c., przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Zaś zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, zakład ubezpieczeń zobowiązany jest do wypłaty odszkodowania z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. Ubezpieczyciel odpowiada w granicach odpowiedzialności sprawcy szkody – odpowiada za normalne następstwa działania bądź zaniechania, z którego szkoda wynikła. Wysokość odszkodowania winna odpowiadać rzeczywistym, uzasadnionym kosztom usunięcia skutków wypadku, ograniczona jest jedynie kwotą określoną w umowie ubezpieczenia (art. 824 § 1 k.c., art. 36 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych jest objęta odpowiedzialność cywilna każdej osoby, która kierując pojazdem mechanicznym w okresie trwania odpowiedzialności ubezpieczeniowej, wyrządziła szkodę w związku z ruchem tego pojazdu (art. 35 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych).

Zakład ubezpieczeń w ramach odpowiedzialności gwarancyjnej wynikającej z umowy ubezpieczenia przejmuje obowiązki sprawcy wypadku. Odpowiedzialność zakładu ubezpieczeń nie może wykraczać poza granice odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem, ale również nie może być mniejsza niż wynikła na skutek ruchu pojazdu mechanicznego szkoda.

Poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń (art. 19 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, art. 822 § 4 k.c.).

W przedmiotowej sprawie bezspornym między stronami był fakt zaistnienia zdarzenia komunikacyjnego z dnia 30 marca 2020 roku, w wyniku którego samochód marki O. (...) uległ uszkodzeniu. Do zdarzenia drogowego doszło z winy osoby ubezpieczonej w zakresie odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym Towarzystwie (...). Przedmiotem sporu nie była zatem zasada odpowiedzialności pozwanego za przedmiotową szkodę. Pozwany nie kwestionował także uprawnienia poszkodowanego do wynajęcia pojazdu zastępczego na czas likwidacji szkody, okresu najmu pojazdu, a także kosztu podstawienia pojazdu, który zrekompensował w kwocie wypłaconego powodowi świadczenia.

Oś sporu w niniejszej sprawie stanowiła stawka dobową za najem, którą pozwany określił na kwotę 110 zł netto oraz koszty związane z odbiorem pojazdu z miejsca zamieszkania poszkodowanego.

Odnosząc się do zarzutów pozwanego godzi się przypomnieć, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Jednakże, jak trafnie wskazał Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały 7 sędziów z dnia 17 listopada 2011 roku (III CZP 5/11, OSNC 2012/3/28), nie wszystkie wydatki pozostające w związku przyczynowym z wypadkiem komunikacyjnym mogą być refundowane. Istnieje bowiem obowiązek wierzyciela zapobiegania szkodzie i zmniejszania jej rozmiarów (art. 354 § 2 k.c., art. 362 k.c. i

art. 826 § 1 k.c.). Na ubezpieczycielu ciąży w związku z tym obowiązek zwrotu wydatków celowych i ekonomicznie uzasadnionych, pozwalających na wyeliminowanie negatywnych dla poszkodowanego następstw, niedających się wyeliminować w inny sposób, z zachowaniem rozsądnej proporcji między korzyścią wierzyciela a obciążeniem dłużnika. Nie jest celowe nadmierne rozszerzanie odpowiedzialności odszkodowawczej i w konsekwencji gwarancyjnej ubezpieczyciela. W tożsamy sposób wypowiedział się Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 15 lutego 2019 roku (III CZP 84/18, OSNC 2020/1/6), akcentując, że w ramach tego obowiązku powinnością poszkodowanego, jako wierzyciela, jest lojalne postępowanie na etapie likwidacji szkody przez ograniczanie zakresu świadczenia odszkodowawczego ubezpieczyciela, a nie zbędne powiększanie wysokości szkody. Brak podjęcia takich działań mimo, że leżały w zakresie możliwości poszkodowanego, nie może zwiększać odszkodowania należnego od ubezpieczyciela zobowiązanego do naprawienia szkody. W tym zakresie należy proporcjonalnie wyważyć interesy poszkodowanego i ubezpieczyciela kierując się standardem rozsądnie myślącej osoby, która określone zachowanie uznałaby za celowe, konieczne i racjonalne ekonomicznie. Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2017 roku (III CZP 20/17, OSNC 2018/6/56), wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowanego, przekraczające koszty zaproponowanego przez ubezpieczyciela skorzystania z takiego pojazdu są objęte odpowiedzialnością z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych, jeżeli ich poniesienie było celowe i ekonomicznie uzasadnione. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że dzień po szkodzie pozwany – mając wiedzę na temat wynajęcia przez poszkodowanego pojazdu zastępczego – przekazał mu informacje na temat najmu pojazdu zastępczego, które jednak miały bardzo ogólnikowy charakter. Pozwany nie wskazał w szczególności wypożyczalni, z którą poszkodowany mógłby się skontaktować, ani zasad, na jakich najem by się odbywał. Treść otrzymanej informacji w zasadzie umożliwiała tylko ustalenie poziomu, do którego pozwany zamierzał weryfikować stawkę najmu pojazdu w przypadku zawarcia umowy z podmiotem trzecim, przy czym uwypuklenia wymaga, że przedstawiony cennik nie poddaje się weryfikacji, brak jest bowiem dowodu na to, że stawki te miały realny charakter (pozwany nie załączył umów, które łączą go z podmiotami świadczącymi usługi najmu pojazdu, regulaminów, czy też cenników wypożyczalni). Wreszcie nie można tracić z pola widzenia okoliczności, że, gdy poszkodowany w rozmowie z pozwanym oświadczył, że może wymienić pojazd na inny, wynajęć go w wypożyczalni właściwej dla jego miejsca zamieszkania, pozwany nie wskazał, z jakim podmiotem mógłby się on skontaktować. Wprawdzie pracownik pozwanego poinformował rozmówcę, że skontaktuje się z nim współpracująca z pozwanym wypożyczalnia jednak dowodu na taki kontakt brak jest w aktach sprawy. W konsekwencji nie sposób uznać, aby pozwany we właściwy sposób poinformował poszkodowanego o oferowanych przez niego warunkach najmu. Jak wyjaśnił Sąd Okręgowy w Łodzi (wyrok z dnia 19 lipca 2019 roku, XIII Ga 1648/18, L.), w sytuacji, w której ubezpieczyciel powziął wiadomość o tym, że poszkodowany jest już najemcą auta zastępczego, jego powinnością jest przedstawienie poszkodowanemu informacji odnośnie zasad najmu pozwalających na porównanie chociażby w minimalnym stopniu warunków korzystania z auta zastępczego u obu podmiotów, aby poszkodowany mógł je porównać i racjonalnie ocenić zasadność dalszego korzystania z auta zastępczego u dotychczasowego wynajmującego ewentualnie podjąć decyzję o zmianie tego podmiotu. Zaniechanie tych powinności ubezpieczyciela nie może obciążać negatywnymi skutkami podmiotu poszkodowanego. W niniejszej sprawie S. W. został pozbawiony prawa do weryfikacji przyjętej od powoda oferty pod kątem jej atrakcyjności, tak w zakresie stawki dobowej, jak również w odniesieniu do samych warunków najmu. Pozwany poprzestając na niezwykle ogólnikowej i cząstkowej informacji odnośnie proponowanego najmu, nie tylko zachował się nieprofesjonalnie, ale przede wszystkim nielojalnie w stosunku do poszkodowanego, który poniósł szkodę nie z własnej winy. Dlatego też Sąd uznał, że pozwany pozbawił się po pierwsze możliwości zweryfikowania stawek przyjętych przez powoda, po drugie prawa do ich późniejszego kwestionowania. Pozwany nie udowodnił także, aby stawki umowne nie miały rynkowego charakteru. Jak wyjaśnił Sąd Okręgowy w Łodzi w wyroku z dnia 5 lipca 2017 roku (III Ca 752/17, L.), obowiązkiem pozwanego, który zakwestionował wysokość szkody jest udowodnienie, że wysokość szkody, wynikająca z dowodów zaofiarowanych przez powoda jest zawyżona, a stawka najmu określona w umowie najmu w istotny sposób odbiega od stawek stosowanych na rynku. Udowodnieniu podlegają fakty, a nie ich brak. To nie powód winien udowodniać, że poniesione koszty najmu samochodu zastępczego nie są zawyżone, lecz pozwany powinien dowodzić, że jest możliwe tańsze wynajęcie samochodu zastępczego takiego typu jak określony w umowie poszkodowanego z powodem. Inaczej niż w przypadku odszkodowania związanego z uszkodzeniem pojazdu mającego umożliwić jego przywrócenie do stanu sprzed szkody, odszkodowanie za wynajem pojazdu zastępczego jest należne tylko wówczas, gdy poszkodowany

rzeczywiście takie koszty poniósł. A skoro tak, to powinien udowodnić ich rzeczywistą (faktycznie poniesioną) wysokość. Udowodnienie tego jest możliwe np. w oparciu o dokumenty (umowy, rachunki, faktury) i nie jest konieczne zasięganie opinii biegłego w tej kwestii. Dopiero gdy pomiędzy stronami procesu wywiąże się spór co do relacji poniesionych kosztów do kosztów rynkowych może być potrzebne zasięgnięcie opinii biegłego. Wówczas – zgodnie z art. 6 k.c. - ciężar dowodu spoczywa na stronie, która chce dowieść, że koszty poniesione przez poszkodowanego zostały zawyżone, zatem na pozwanym. W realiach niniejszej sprawy to pozwany zaniedbał swoich obowiązków procesowych, a w konsekwencji to dla niego powstały negatywne skutki procesowe. Skoro nie udowodnił, że stawka wynajmu samochodu zastępczego, umówiona pomiędzy powodem a poszkodowanym jest zawyżona, to uprawnione jest uwzględnienie tej stawki. Oczywiście jest przy tym, że wymienione przez pozwanego stawki w piśmie z k. 110 nie stanowią wyznacznika stawek rynkowych. Podsumowując tę część rozważań Sąd uznał, że S. W. był uprawniony do wynajęcia pojazdu za stawkę stosowaną przez powoda.

W ocenie Sądu powód był również uprawniony żądać zwrotu kosztów odbioru pojazdu zastępczego z miejsca zamieszkania poszkodowanego. Przypomnienia wymaga, że zdarzenie z udziałem poszkodowanego miało miejsce poza Ł., w okolicach W., a uszkodzony w zdarzeniu pojazd marki O. (...) nie nadawał się do dalszej jazdy. W konsekwencji S. W. był zmuszony wynajmując pojazd od podmiotu, który działał w okolicach miejsca zdarzenia. Brak jest podstaw, aby stawiać poszkodowanemu zarzut, iż nie wynajmował pojazdu w Ł., skoro poszkodowany potrzebował auta, którym wróciłby do swojego miejsca zamieszkania. Co oczywiste, nawet gdyby S. W. w dniu zdarzenia wynajmował pojazd w Ł., to musiałby oczekiwać na jego podstawienie w okolicy W. co niewątpliwie wiązałoby się z dodatkowymi kosztami. Takie same wnioski należy poczynić dla sytuacji, w której pojazd zastępczy organizowałby ubezpieczyciel – samochód musiałby zostać podstawiony na miejsce zdarzenia, a następnie odebrany z miejsca zamieszkania poszkodowanego. Reasumując brak jest przesłanek do przyjęcia, iż wynajmując pojazd od powoda poszkodowany zwiększył rozmiar szkody.

Powyższe nie przesądzało jednak o zasadności całości roszczenia powoda. Jak wyjaśnił bowiem S. W., wynajmował on pojazd zastępczy do dnia 9 kwietnia 2020 roku, nie zaś do dnia 12 kwietnia 2020 roku, która to data została wpisana w treść protokołu odbioru pojazdu. Poszkodowany wskazał przy tym, że w momencie zwrotu pojazdu przedłożony mu do podpisu rzeczony protokół nie był uzupełniony w zakresie daty zwrotu samochodu.

Reasumując Sąd uznał, że powód, jako nabywca wierzytelności, mógł się skutecznie domagać uzupełniającego odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego jedynie za okres 11 dni (tj. do dnia 9 kwietnia 2020 roku) według stawki 160 zł netto oraz zwrotu kosztów odbioru pojazdu z miejsca zamieszkania poszkodowanego (802,50 zł brutto).

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1.035,90 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 16 czerwca 2020 roku (data wniesienia pozwu) do dnia zapłaty, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

Podstawę żądania odsetkowego powoda stanowi przepis art. 481 § 1 k.c. w myśl którego, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie.

O kosztach procesu rozstrzygnięto w oparciu o art. 98 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. zasądzając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 354,62 zł stanowiącą różnicę pomiędzy kosztami faktycznie poniesionymi a kosztami, które strona powodowa powinna ponieść, stosownie do wyniku sprawy (powód wygrał spór w 62%).

Z tych względów, orzeczono jak w sentencji.